

hørte forleden, at da der var Tale om at bruge en af de nedlagte Jernbanestationer til offentlige Kontorer, stillede Københavns Magistrat sig i sin bureaukratiske Visdom paa det Standpunkt: Det er et skarpt Hjørne, det kan man ikke have, Sporvejen skal passere der, Bygningen maa derfor væk hurtigst muligt. Efter min Mening bør de offentlige Myndigheder selv gaa i Spidsen. De maa ikke lade Bygninger rive ned, saa længe de kan bruges, og heller ikke forlange Bygninger opført. Dette gælder ogsaa Ministerierne. De har i denne Tid saa umaadelig mange Nævn og andre Institutioner, som de skal have anbragt. Det er der ikke noget at sige til, men jeg tror dog, man maa have Lov til at bede de forskellige Institutioner om at være tilfredse med smaa Lokaler. De største og bedste Forretninger er ofte gjorte i meget smaa Lokaler, man bliver ikke dygtigere, fordi man sidder i smukke Lokaler. Jeg ved ikke, om Rigsdagen bliver bedre, fordi den sidder her paa Christiansborg, end den var i den gamle Bygning i Fredericiagade. Vi, som har haft med disse Ting at gøre, ved jo, at naar man ønsker at installere en Institution der eller der, saa siger de allesammen, at der er der ikke Plads, og de kommer allesammen med Krav — jeg bebrejder ikke særligt Indenrigsministeriet dette, for det er fælles for alle Ministerier. Bismarck advarede en Gang mod noget, han kaldte Ressort-Idioti, det vil sige dette, at enhver Ressort holder paa sit eget. Det er noget, som den danske Administration ikke er helt fri for, og det vilde være ønskeligt, om Ministerierne kunde faa et Samarbejde i Gang om Fordelingen af offentlige Lokaler. Nu ligger alle disse Institutioner og konkurrerer om Lokalerne. Jeg sigter særlig til et Forhold, som er den højtærede Minister bekendt. Jeg mener ganske ærligt, at uden at behøve at leje private Bygninger og uden at behøve at indtage Beboelsesbygninger til dette Brug vilde Ministerierne i de nu eksisterende offentlige Bygninger kunne faa Plads nok. Det gælder f. Eks. ogsaa her i Rigsdagsbygningen. Vi har jo faaet megen Plads, og jeg henstiller til Rigsdagen og dens Præsidium, at vi der strækker os meget langt og forstaar, at naar alle andre skal bringe Ofre, maa ogsaa Rigsdagen bringe Ofre i Retning af at indrømme Lokaler til forskellige Institutioner. Thi jeg gentager, at naar vi staar med en saadan Ledighed, at der i 2 000 Lejligheder er samboende Familier, maa Offentligheden

selv, og ogsaa Rigsdagen, gaa i Spidsen med megen Forsigtighed i de Krav, man stiller til Lokaler.

Jeg skal hermed anbefale de Ændringsforslag, som Hr. Karstensen har stillet, idet jeg blot beder ham svare mig paa de Ting, jeg spurgte om; for det første, om han kan tænke sig en Form, hvorved det gøres noget vanskeligt at foretage letsindig Appel til Overnævnet, for det andet, om han ikke mener, at man i de Kommuner, hvor der intet Nævn er, kunde give en Lejer Ret til at appellere direkte til sin egen Kommunalbestyrelse, og for det tredje, om han ikke er enig med mig i, at det er Forudsætningen, naar Forhøjelsen paa de henholdsvis 10, 15 eller 20 pCt. skal træde i Kraft, at Lejligheden da ogsaa er i den Tilstand, hvori den var, da Lejeren indgik Lejemaalet.

Ordføreren (Simonsen): Jeg vil benytte Lejligheden til saa indtrængende som muligt at bede om, at Bestemmelsen i § 6 A. om Huslejenævnenes Ret til at kræve Reparationer maa blive staaende i den Form, den har i Lovforslaget, og at Mindretallets herhenhørende Ændringsforslag maa blive forkastet, thi det vil have skæbnesvangre Følger, hvis vi forandrer Lovforslaget paa det Punkt. Det er aldeles nødvendigt, ogsaa for Befolkningens Sundheds Skyld, at der vedtages en Bestemmelse som den i Lovforslaget foreslaaede. Stillingen er saadan, at Sundhedskommissionerne i meget høj Grad føler sig hemmede i deres Virksomhed som Følge af den herskende Bolignød. Sundhedsfarlige Lejligheder, som Sundhedskommissionerne under normale Forhold vilde forbyde Beboelsen af, kvier de sig nu ved at forkaste, fordi de paagældende Familier saa vilde komme til at staa husvilde eller i bedste Fald være henviste til uheldige Boligforhold, i Skoler eller Barakker eller Pakhuse. Jeg ved aldeles bestemt, at det forholder sig saaledes. Man kan naturligvis ikke forlange af en Sundhedskommission at faa en offentlig Erkendelse af, at den forsømmer sin Pligt af Hensyn til Bolignøden, men hvis man vil tale med Sundhedskommissionernes Medlemmer enkeltvis om Spørgsmaalet, tror jeg at turde sige, at de ikke vil lægge Skjul paa, at saaledes er det. Men saa er det saa meget mere nødvendigt, at Huslejenævnet, uden at der sker noget for den paagældende Lejer, har Ret til at kræve saadanne Reparationer, at Boligen bliver menneskeværdig.